

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo pierwsze

Czynnik współpracy z Panem, aby wprowadzić nowe przebudzenie i zakończyć ten wiek

Wersety biblijne: Ha 3:2; Dz 26:19, 22; Mt 14:19, 22–23; Flp 1:19–22, 25; J 21:15–17.

I. Pośród Bożych wybranych zawsze obecne było dążenie do przebudzenia — Ha 3:2; Oz 6:2; Rz 8:20–22; Ps 119:25, 50, 107, 154; J 6:57, 63; 2 Kor 3:3, 6.

II. Możemy wkroczyć w nowe przebudzenie dzięki dojściu na szczyt boskiego objawienia, które dał nam Bóg — objawienia wiecznej Bożej ekonomii (1 Tm 1:3–4; 1 Kor 9:17; Dz 26:19, 22); to wielka odpowiedź na wielkie pytanie dotyczące Bożego zamysłu w stworzeniu człowieka i w Jego postępowanie z wybranym ludem — Rdz 1:26; Hi 10:13; por. Ef 3:9:

- A. Tajemnica ukryta w Bożym sercu to wieczna Boża ekonomia (1:10; 3:9; 1 Tm 1:4), która jest wiecznym Bożym zamiarem, wraz z pragnieniem Jego serca; ekonomia ta polega na udzielaniu się Go w Jego boskiej Trójcy — Ojca w Synu przez Ducha — swemu wybranemu ludowi, żeby Bóg był jego życiem i naturą; w ten sposób lud ten jako Jego powielenie (Rz 8:29; 1 J 3:2) może być taki sam jak On, stać się organizmem, Ciałem Chrystusa, będącym nowym człowiekiem, (Ef 2:15–16) ze względu na Bożą pełnię, Boży wyraz (Ef. 1:22–23, 3:19), co stanie się Nową Jerozolimą (Obj 21:2 — 22:5).
- B. Bóg, który staje się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, ale nie w bóstwie by wytworzyć i zbudować Ciało Chrystusa w celu zwieńczenia Nowej Jerozolimy to esencja całej Biblii, „diament” w „pudełku” Biblii, wieczna Boża ekonomia — Rdz 1:26; J 12:24; Rz 8:29:
1. Bóg stał się człowiekiem poprzez wcielenie, dzięki temu, że uczestniczył w człowieczeństwie; człowiek staje się Bogiem w życiu i naturze, ale nie w bóstwie, dzięki przeobrażeniu dokonującym się poprzez uczestnictwo w boskości Boga — J 1:14; 2 Kor 3:18; Kol 3:4; 2 P 1:4; Flp 2:5; Rz 8:29; Hbr 2:10; Ef 1:5; Rz 8:19; 1 J 3:2; J 1:12–13.
 2. Ten bosko-ludzki romans jest tematem całej Biblii, treścią Bożej ekonomii i tajemnicą całego wszechświata — PnP 1:1; 6:13; por. Ha 1:1; 2:4; Rz 1:17:
 - a. Chrystus jest boski i ludzki, a Jego przeobrażona umiłowana jest ludzka i boska; są tacy sami w życiu i naturze, doskonale do siebie pasują.
 - b. Trójjedyny Bóg, zwieńczony by być Małżonkiem oraz trójczęściowy człowiek przeobrażony by być oblubienicą mają stać się jedną parą, zbiorowym, wielkim Bogiem-człowiekiem — Obj 21:2, 9; 22:17a.
- C. Głównym objawieniem Boga i Pańskiego odzyskiwania jest Bóg, który staje się ciałem (J 1:1, 14), ciało staje się życiodajnym Duchem, a życiodajny Duch (1 Kor 15:45b) staje się siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem (Obj 1:4; 3:1; 4:5; 5:6) dla zbudowania kościoła (Mt 16:18), który staje się Ciałem Chrystusa (Ef 4:15–16), i który zwieńczy Nową Jerozolimę (Obj 21:2, 9; 22:17a; por. Rdz 2:22; J 19:34).
- D. Bóg i człowiek staną się jedną całością, która jest zespoleniem boskości z człowieczeństwem. To zespolenie znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, będącej zakończeniem całej Biblii — Obj 21:3, 22, 2, 9; por. Kpł 2:4–5; Ps 92:10.

- E. „Mam nadzieję, że święci we wszystkich kościołach na całej ziemi, szczególnie współpracownicy i starsi, zobaczą to objawienie, a następnie powstaną i będą się modlić, by Bóg dał nam nowe przebudzenie – przebudzenie, jakiego historia nigdy wcześniej nie odnotowała” – Life-study of 1 and 2 Chronicles, s. 15.

III. Jeśli praktykujemy życie Boga-człowieka, które jest rzeczywistością Ciała Chrystusa, spontanicznie powstanie zbiorowy model, wzorcowe życie codzienne w Bożej ekonomii; przyniesie to nowe przebudzenie, jakiego nigdy wcześniej nie widziano w historii, i to zakończy ten wiek – Ps 48:2 i przypis 1; Obj 3:12, 21:

- A. Bóg potrzebuje, aby dzięki Jego łasce i przez ten wysoki szczyt boskiego objawienia został wzbudzony zbiorowy lud, który będzie prowadził życie zgodne z tym objawieniem; przebudzenie to praktyka, praktyczność wizji, którą ujrzeliśmy.
- B. Naśladowcy Chrystusa (Mt 5:1; 28:19) uczyli się za pośrednictwem ludzkiego życia, jakie Chrystus prowadził na ziemi, żyjąc jako wzór Boga-człowieka – przez to, iż żył On Boga i zapierał się w swoim człowieczeństwie samego siebie (J 5:19, 30), a także radykalnie zmienił ich wyobrażenia na temat człowieka (Flp 3:10; 1:21a).
- C. Nasze życie powinno być kopią, powieleniem modelu życia Chrystusa, pierwszego Boga-człowieka – 1 P 2:21; Mt 11:28–29; Ef 4:20–21; J 17:4; 5:17; Flp 1:19–22, 25.
- D. Duch życia i rzeczywistości tchnięty w uczniów, wprowadzi ich w całą rzeczywistość tego, co obserwowali u Pana, gdy przebywali z Nim przez trzy i pół roku – J 16:13; 20:22:
1. Na początku posługi pierwszego Boga-człowieka został On ochrzczony, aby wypełnić wszelką sprawiedliwość, uznając, że w odniesieniu do swego ciała (swego człowieczeństwa 1:14; Rz 1:3; 8:3) nie nadawał się na nic poza śmiercią i pogrzebaniem – Mt 3:15–17.
 2. Szkolił swoich uczniów, aby uczyli się od Niego (11:29) za pomocą cudu nakarmienia pięciu tysięcy ludzi pięcioma chlebami i dwiema rybami; Jego „spojrzenie w niebo” by pobłogosławić pięć chlebów i dwie ryby (14:19), wskazuje na to, że zdawał sobie sprawę, iż źródłem błogosławieństwa nie był On, Posłany, ale Ojciec, Ten, który posyłał (J 10:30; 5:19, 30; 7:6, 8, 18).
 3. Pan nie pozostał wraz z tłumami w atmosferze cudu, ale oddalił się od nich, aby być z Ojcem sam na sam w modlitwie na górze – Mt 14:22–23; Łk 6:12.
 4. Pan prowadził życie trwania w kontakcie z Bogiem (Mk 1:35; Łk 5:16; 6:12; 9:28; Hbr 7:25), żyjąc nieustannie w obecności Boga (Dz 10:38c; J 8:29; 16:32) i kontaktując się z ludźmi, udzielając im Boga, aby wprowadzić ich w jubileusz Bożej nowotestamentowej ekonomii (Łk 4:18–19; Hbr 8:2; por. Rdz 14:18; Dz 6:4).
 5. Był człowiekiem, w którym szatan, władca świata, nie miał nic (żadnej podstawy, żadnej szansy, żadnej nadziei ani możliwości) – J 14, 30b, por. w. 20; 2 Kor 12:2a; Kol 1:27; 2 Tm 4:22; J 3:6b; 4:23–24; 1 J 5:4, 18.
- E. Jedyny sposób, aby żyć życiem Boga-człowieka według wzoru Pana, to nakierować całą naszą istotę na zespolonego ducha, postępować, żyć i istnieć zgodnie z zespolonym duchem – Rz 8:2, 4, 10, 6, 11, 16; 1 Kor 6:17; Rz 10:12; Ga 5:25; Ef 6:17–18; 1 Tes 5:16–20; 1 Tm 4:6–7; 2 Tm 1:6–7.
- F. „Wszyscy powinniśmy ogłosić, że chcemy żyć życiem Boga-człowieka. W końcu Bóg-ludzie będą triumfatorami, zwycięzcami, Syjonem w Jerozolimie. Sprowadzi

to nowe przebudzenie, którego nie widziano nigdy w historii, a to zakończy ten wiek” — Life-study of 1 and 2 Chronicles, s. 28.

IV. Możemy wejść w nowe przebudzenie, uczestnicząc w niebiańskiej posłudze Chrystusa, karmiąc Jego baranki i pasąc Jego owce w trosce o stado Boże, czyli kościół, którego wynikiem jest Ciało Chrystusa; oznacza to połączenie posługi apostołskiej z niebiańską posługą Chrystusa — J 21:15–17; 1 P 2:25; 5:1–4; Hbr 13:20–21; Obj 1:12–13:

- A. Musimy paść ludzi zgodnie ze wzorem Pana Jezusa w Jego posłudze, aby zrealizować wieczną Bożą ekonomię — Mt 9:36; J 10:11, Hb 13:20, 1 P 5:4.
1. Zawartością całej Bożej nowotestamentowej ekonomii w Jego pełnym zbawieniu jest Chrystus jako Syn Człowieczy, który nas pielęgnuje, wykupując od grzechu i dokonując prawnego odkupienia przez swą śmierć (1 Tm 1:15; Ef 1:7), oraz Chrystus jako Syn Boży, który nas karmi udzielając nam obficie boskiego życia, dokonując w zmartwychwstaniu organicznego zbawienia (J 10:10; 1 Kor 15:45b; Ef 5:29).
 2. Nasz brak kochającego i przebaczonego serca Ojca oraz pasącego i poszukującego ducha Zbawiciela sprawiają, że nie przynosimy owocu — Łk 15:1–24.
 3. Musimy pielęgnować ludzi (sprawiać, by byli szczęśliwi i czuli się przyjemnie i wygodnie) w człowieczeństwie Jezusa (Mt 9:10; Łk 7:34); musimy karmić ludzi (posilać ich wszechzawierającym Chrystusem w Jego posłudze na trzech etapach) w boskości Chrystusa — Mt 24:45–47.
 4. Chrystus musiał przejść przez Samarię, celowo skręcając do Sychar, aby zdobyć jedną niemoralną kobietę, pielęgnując ją przez to, że poprosił, aby dała Mu coś do picia, by ją nakarmić płynącym Trójjedynym Bogiem jako rzeką wody życia — J 4:3–14; Obj 22:1.
 5. Jako Ten, który nie miał grzechu, nie potępił cudzołożnej kobiety, lecz zatroszczył się o nią, aby odpuścić jej grzechy w aspekcie prawnym i wyzwolić ją od grzechów w aspekcie organicznym (J 8:1–11, 32, 36); znamienne jest również to, że pierwszym, który został zbawiony przez Chrystusa dzięki Jego ukrzyżowaniu, był skazany na śmierć grabieżca (Łk 23:42–43).
 6. Pan udał się do Jerycha tylko po to, aby odwiedzić i pozyskać jedną osobę, przełożonego poborców podatkowych, a Jego nauczanie było pasieniem (19:1–10); pielęgnował również rodziców, kładąc ręce na ich dzieci (Mt 19:13–15).
- B. Musimy paść ludzi według wzoru apostoła Pawła, który pasł świętych jak karmiąca matka i pocieszający ojciec, troszcząc się o stado Boże — 1 Tes 2:7–8, 11–12; 1 Tm 1:16; Dz 20:28:
1. Paweł pasł świętych w Efezie, nauczając ich „publicznie oraz po domach” (w. 20) oraz napominając każdego świętego ze łzami przez trzy lata (w. 31, 19), oznajmiając im całe postanowienie Boga (w. 27).
 2. Paweł żywił głęboką troskę o wierzących (2 Kor 7:2–7; Flm 7, 12) i zniżył się do poziomu słabych, aby ich pozyskać (2 Kor 11:28–29; 1 Kor 9:22; por. Mt 12:20).
 3. Był gotów stracić wszystko co miał, w odniesieniu do swego majątku, a także wszystko czym był w odniesieniu do swojej istoty, ze względu na świętych (2 Kor 12:15); był ofiarą z napoju, był jedno z Chrystusem jako wytwórcą wina, składając siebie w ofierze, aby inni mogli radować się Chrystusem (Flp 2:17; Sdz 9:13; Ef 3:2).

4. Paweł postępował według Ducha, aby oddawać cześć Bogu, aby móc służyć Duchem z szacunku dla człowieka — 2 Kor 3:3, 6, 8; Ga 5:16, 25; Sdz 9:9.
 5. W swoim nauczaniu Paweł wskazał, że kościół jest domem, w którym wychowuje się ludzi, szpitalem, w którym leczy się ich i odzyskuje, a także szkołą, w której się ich naucza i buduje — Ef 2:19; 1 Tes 5:14; 1 Kor 14:31.
 6. Ujawnił, że miłość jest dla nas najwspanialszym sposobem by być czymkolwiek i czynić cokolwiek dla budowania Ciała Chrystusa — 8:1; 12:31; 13:4–8a; Ef 1: 4; 3:17; 4:2, 15–16; 5:2; 6:24; Obj 2:4–5; Kol 1:18b; 1 Tes 1:3.
- C. „Mam nadzieję, że przez przyjęcie tego brzemienia pasienia nastąpi wśród nas prawdziwe przebudzenie. Jeśli wszystkie kościoły przyjmą to nauczanie, by uczestniczyć w cudownym pasieniu Chrystusa, w Pańskim Odzyskiwaniu nastąpi wielkie przebudzenie” — The Vital Groups, w: The Collected Works of Witness Lee, 1994–1997, t. 5, s. 92.

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo drugie

Czynnik ścisłego podążania za dopełnioną wizją wieku dzięki posłudze wieku

Wersety biblijne: 2 Kor 3:3, 6, 8; 4:1; 5:18-20; 11:2-3; 1 Tm 1:3-4, 18; Obj 22:1-2, 14, 17a

- I. **W każdym wieku istnieje wizja tego wieku, a ponieważ dzięki posłudze wieku posiadamy dopełnioną wizję wieku, musimy służyć Bogu zgodnie z tą wizją i ściśle za nią podążać — Dz 26:19; Ef 1:17; 3:9; 1 Tm 4:6:**
 - A. Możemy dzisiaj być jednomyślni, ponieważ wszyscy dzielimy jedną i tę samą, aktualną, wszechdziedziczącą wizję wiecznej ekonomii Bożej — Ef 1:17; 3:2, 9; Obj 21:10; 1 Tm 1:3-4; Rz 15:6; 1 Kor 1:10; Dz 26:13-19; Flp 3:13-14.
 - B. Rządząca wizja w Biblii to niebiańska wizja wiecznej Bożej ekonomii, która jest wiecznym zamiarem Boga zgodnym z pragnieniem Jego serca, aby udzielić siebie w Boskiej Trójcy jako Ojciec w Synu przez Ducha swemu wybranemu ludowi, by być ich życiem i naturą, po to by stali się tacy sami jak On, będąc Jego powieleniem, aby stać się organizmem, Ciałem Chrystusa jako nowym człowiekiem dla Bożej pełni, wyrazu, który zostanie zwieńczony w Nowej Jerozolimie — Ef 1:10; 3:9; 1 Tm 1:3-4; Rz 8:29; 1 J 3:2; Ef 1:22-23; 2:15-16; 3:19; Obj 3:12, 21; 21:2,9-10; Dz 26,19.
 - C. Powiedziałem [ja, W. L.] bratu Nee: „Jeżeli nadejdzie dzień, w którym przestaniesz kroczyć tą drogą, ja nadal będę nią kroczył. Nie obieram tej drogi przez wzgląd na ciebie i nie zostawię jej z twojego powodu. Zobaczyłem, że jest to droga Pańska. Zobaczyłem wizję” — Wizja wieku, s. 52-53.
- II. **Wizja, którą Pan dał nam w swym obecnym odzyskiwaniu to wszechzawierająca wizja wiecznej Bożej ekonomii wraz z jej ostatecznym zwieńczeniem — wizją Nowej Jerozolimy — Prz 29:18a; Dz 26:18-19; 22:15; Obj 21:2, 9-11:**
 - A. Ogół tego, co Biblia nam objawia, to Nowa Jerozolima. Nowa Jerozolima stanowi całkowitą syntezę pełnego objawienia zawartego w Biblii — Rdz 28:10-22; J 1:1, 14, 29, 32, 42, 51; Obj 21:3, 22.
 - B. Wyrażamy swoim życiem Nową Jerozolimę, aby stać się Nową Jerozolimą, i wypracowujemy Nową Jerozolimę, aby Nową Jerozolimę budować przez płynącego Trójjedynego Boga — Jr 2:13; J 4:14b; 7:37-39; Obj 22:1-2a.
 - C. Każdy kościół miejscowy powinien być miniaturą Nowej Jerozolimy, a także każdy wierzący powinien być „małą Nową Jerozolimą”. Wszystko, co przypisane jest do Nowej Jerozolimy, powinno być dla nas zarówno zbiorowym, jak i osobistym doświadczeniem — 21:3, 22-23; 22:1-2, 14, 17; 3:12.
 - D. Nowa Jerozolima to ucieleśnienie pełnego Bożego zbawienia z jego aspektem prawnym i organicznym — Rz 5:10; Obj 22:14:
 1. Pełne Boże zbawienie to połączenie Bożej sprawiedliwości jako podstawy i Bożego życia jako zwieńczenia — Rz 1:16-17; 5:10, 18, 21; Łk 15:22-23; por. Jr 2:13; 13:23; 17:9; 23:5-6; 31:33.

2. Cała Nowa Jerozolima to kwestia życia zbudowanego na fundamencie sprawiedliwości — Obj 21:14, 19–20; zob. Rdz 9:8–17; Ps 89:15.
- E. Doświadczając poszczególnych składników organicznego Bożego zbawienia, wspinamy się na coraz wyższy poziom, aż w końcu staniemy się istotami w Nowej Jerozolimie — Rz 5:10, 17, 21; 8:10, 6, 11; Obj 22:1–2; por. Jr 18:15; Mi 5:2:
1. Zostajemy odrodzeni dzięki temu, że uczestniczymy w Bożym życiu, przez co stajemy się Bożym gatunkiem, Bożymi dziećmi; prowadzi to do Bożego synostwa — J 1:12–13; Obj 21:7; 22:14b.
 2. Zostajemy uświęceni dzięki temu, że uczestniczymy w Bożej naturze, przez co stajemy się święci jak święte miasto — 1 Tes 5:23; Ef 5:26.
 3. Zostajemy odnowieni dzięki temu, że uczestniczymy w Bożym umyśle, przez co stajemy się nowi jak Nowa Jerozolima — 2 Kor 4:16; Ef 4:23.
 4. Zostajemy przeobrażani dzięki temu, że uczestniczymy w Bożej istocie, przez co konstytuujemy się Trójjedynym Bogiem jako złotem, srebrem (perłą) i drogocennymi kamieniami — 1 Kor 3:12; 2 Kor 3:18; Rz 12:2; Obj 21:18–21.
 5. Zostajemy upodobnieni do obrazu pierwotnego Syna Bożego dzięki temu, że uczestniczymy w Bożym obrazie, przez co posiadamy wygląd Nowej Jerozolimy — Rz 8:28–29; Obj 21:11; 4:3.
 6. Zostajemy otoczeni chwałą dzięki temu, że uczestniczymy w Bożej chwale i w pełni przesycaemy się chwałą Nowej Jerozolimy — Rz 8:21; Flp 3:21; Obj 21:11.

III. Wyrażać życiem i wypracowywać Nową Jerozolimę to znaczy żyć i wypracowywać pełne Boże zbawienie zgodnie z wewnętrzną esencją i całokształtem jedynej w swoim rodzaju posługi Nowego Testamentu, posługi wieku, ze względu na rzeczywistość Ciała Chrystusa i nowe ożywienie — Flp 1:19; 2:13; Rz 5:10; 2 Kor 4:1; Ef 4:11–12, 16:

- A. Posługa Ducha jest posługą nowego przymierza, która ma nas przebóstwić, wpisując w nasze serca Ducha żywego Boga jako boski i mistyczny „atrament”, czyniąc nas żywymi listami Chrystusa — oto najwyższy szczyt boskiego objawienia — 2 Kor 3:3, 6, 8, 18; 4:1; Iz 42:6; 49:6; Ps 45:1–2:
1. Za sprawą posługi Ducha zostajemy „uchrystusowani”, aby stać się miastem życia i oblubienicą Chrystusa; w ten sposób Duch jako zwińczoney Trójjedyny Bóg poślubia oblubienicę — przeobrażony trójczęściowy kościół, by prowadzić życie, które jest zespoleniem Boga i człowieka będąc jednym duchem, życie, które jest najdoskonalsze i przepełnione błogosławieństwami i radością — Rz 5:10; Obj 2:7; 22:1–2, 17a.
 2. Aby być ukonstytuowanymi sługami nowego przymierza dla budowania Ciała Chrystusa, musimy doświadczyć wszystkich aspektów wszechzawierającego Ducha w Drugim Liście do Koryntian — namaszczającego Ducha, pieczętującego Ducha, poręczającego Ducha (1:21–22; 5:5), zapisującego Ducha (3:3), życiodajnego Ducha (w. 6), usługującego Ducha (w. 8), uwalniającego Ducha (w. 17), przeobrażającego Ducha (w. 18) i przekazującego Ducha (13:13).
- B. Posługa sprawiedliwości jest posługą Chrystusa jako naszej obiektywnej sprawiedliwości dla naszego usprawiedliwienia oraz jako naszej

subiektywnej sprawiedliwości „wyhaftowanej” w naszej istocie za sprawą przeobrażającego dzieła Ducha dla naszego życia i rzeczywistego wyrazu Chrystusa — na tym polega życie Boga-człowieka — 3:9; Ps 45:23–14; Rz 8:4; Ps 23:3:

1. Dzięki posłudze sprawiedliwości otrzymujemy Chrystusa jako naszą obiektywną sprawiedliwość i radujemy się Nim jako naszą subiektywną sprawiedliwością, by stać się Nową Jerozolimą – nowym stworzeniem sprawiedliwości w nowym niebie i nowej ziemi — 1 Kor 1:30; Flp 3:9; 2 P 3:13; por. Iz 33:22.
 2. Wynikiem obiektywnej sprawiedliwości (danego nam Chrystusa) jest łaska (Chrystus, którym się radujemy), a wynikiem łaski jest subiektywna sprawiedliwość (Chrystus, którego żyjąc wyrażamy) — Rz 5:1–2, 17–18; Łk 15:22–23.
 3. Moc łaski działa w nas i wytwarza subiektywną sprawiedliwość, sprawiając, że jesteśmy w porządku wobec Boga i wobec innych, a nawet wobec siebie samych; nie tylko poddaje sobie grzech, ale także zwycięża szatana, grzech i śmierć w naszej istocie, sprawiając, że panujemy w życiu — 2 Tm 2:1; Rz 5:17, 21.
 4. Sprawiedliwość, którą otrzymujemy dla naszego usprawiedliwienia jest obiektywna i pozwala nam sprostać wymaganiom sprawiedliwego Boga, podczas gdy sprawiedliwości zwycięskich świętych są subiektywne i umożliwiają im spełnienie wymagań zwyciężającego Chrystusa — Obj 22:14; 19:7–8.
- C. Posługa pojednania to posługa pojednania świata z Chrystusem poprzez przebaczenie grzechów w celu prawnego odkupienia i pojednania wierzących z Chrystusem, aby mogli stać się osobami żyjącymi w duchu, w Świętym Świętych dla ich organicznego zbawienia — na tym polega pasienie ludzi według Boga — 2 Kor 5:18–21; 1 P 5:1–6; Hbr 13:20:
1. Obecne Pańskie odzyskiwanie ma na celu wprowadzić nas w rzeczywistość pneumatycznego pasienia przez Chrystusa w Psalmie 23, które jest rezultatem Jego odkupieńczej śmierci i zmartwychwstania wytwarzającego kościół w Psalmie 22 oraz czynnikiem realizującym Jego przyjście jako Króla, aby ustanowić Jego królestwo w Psalmie 24.
 2. Dzięki posłudze pojednania jesteśmy pasieni w Boga, aby radować się Nim jako źródłami wody życia, tak abyśmy mogli stać się wiecznym Syjonem – zbiorowym Świętym Świętych, miejscem, gdzie jest Bóg — Obj 7:14, 17; 14:1; 21:16, 22; Ps 20:2; 24:1, 3, 7–10; 48:2; 50:2; 87:2; 125:1; Ez 48:35b.
 3. Posługa pojednania to posługa apostolska współdziałająca z niebiańską posługą Chrystusa pasienia stada Bożego dla budowania Ciała Chrystusa, aby zwieńczyć Nową Jerozolimą zgodnie z Bożą wieczną ekonomią — J 21:15–17; Dz 20:28–29; Obj 1:12–13.

IV. Pańskie Odzyskiwanie prowadzi nas z powrotem do jedynej w swoim rodzaju posługi Nowego Testamentu; posługa ta (2 Kor 3:18; 4:1) posiada następujące cechy:

- A. Usługuje zdrową nauką Bożej ekonomii i toczy dobry bój przeciwko odmiennym i dziwnym naukom odstępców posiadającym obcy ogień ludzkiego naturalnego entuzjazmu, naturalnych sympatii, naturalnej siły

- i zdolności człowieka — 1 Tm 1:3–4, 18; Hbr 13:9; 2 Tm 2:1–15; Kpł 10:1–11.
- B. Wytwarza miejscowe kościoły jako złote świeczniki, aby były świadectwem Jezusa posiadającym tę samą esencję, wygląd i wyraz, a także buduje jedno Ciało Chrystusa za sprawą jednego Ducha, doskonaląc nas wszystkich do jedności [w jedność] Trójjedynego Boga — Obj 1:10–13, 20; J 17:23; Ef 4:1–4, 11–13; Za 4:6.
- C. Przygotowuje zwycięzców, by byli oblubienicą Chrystusa, Jego „królową”, w Nim samym jako „siedzibie królewskiej”, a także w kościołach miejscowych jako „pałacach z kości słoniowej” ze względu na zwieńczenie Nowej Jerozolimy jako „pałacu Króla”; zaręcza nas z Chrystusem, pobudzając naszą miłość do Niego w prostocie i czystości ku Chrystusowi, by uczynić nas Jego królową — Ps 45:1–15; Obj 21:2, 9–10; 2 Kor 11:2–3.
- D. Wzmacnia nas do naśladowania Chrystusa w społeczności Jego cierpień na drodze do chwały, drodze krzyża, ze względu na przejaw i pomnożenie życia — J 12:24–26; Kol 1:24; 2 Kor 4:10–11, 16–18; 11:23–33.
- E. Udziela do naszego wnętrza Chrystusa jako łaski, prawdy, życia i Ducha ze względu na objawienie nam Chrystusa, nasze radowanie się i wzrost w życiu, abyśmy zostali zbawieni w życiu, by panować w życiu — 1:12, 24; Flp 1:25; Rz 5:10, 17.
- F. Uświęca nas słowem prawdy i obmywa wodą w słowie; również pasie nas pielęgnującą i karmiącą obecnością pneumatycznego Chrystusa — J 17:17; Ef 5:26, 29–30; Obj 1:12–13.
- G. Burzy hierarchię i scala nas w jedno, czyniąc nas wszystkich braćmi Chrystusa, niewolnikami i członkami Chrystusa, abyśmy w rzeczywistości stanowili jedno Ciało Chrystusa; niszczy także wyżyny i wywyższa samego Chrystusa, by uczynić Go wszystkim w kościele — Mt 23:8–12; 1 Kor 12:24; Pwt 12:1–3; 2 Kor 4:5; 10:3–5; Kol 3:10–11.
- H. Wprowadza nas wszystkich w funkcjonowanie, by praktykować wyznaczoną przez Boga drogę i prowadzi nas do podążania za Barankiem, do kądkolwiek On się udaje, aby głosić ewangelię królestwa po całej zamieszkaney ziemi — Rz 1:4–5; Ef 4:11–12; Obj 14:4; Mt 24:14.
- I. Prowadzi nas do nowego ożywienia, w którym wyrażamy w życiu Nową Jerozolimę i wypracowujemy Nową Jerozolimę, by zyskać rzeczywistość Ciała Chrystusa — najwyższy szczyt w Bożej ekonomii — 2 Kor 3:6, 8–9; 5:18–20; Rz 12:4–5; Ef 4:4–6, 16.

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo trzecie

Czynnik tego, że kościół jest w Trójjedynym Bogu, kościoły miejscowe są wyrazem Ciała Chrystusa a wierzący praktykują życie kościoła, mając świadomość Ciała

Wersety biblijne: 1 Tes 1:1; 2 Tes 1:1; Mt 16:18; 18:17; 1 Kor 1:2; 12:12 –27.

I. Kościół znajduje się w Trójjedynym Bogu – „kościół tesaloniczan w Bogu Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie” – 1 Tes 1:1:

- A. Pierwszy List do Tesaloniczan 1:1 zawiera objawienie niesamowitego faktu, że kościół znajduje się w jedynym w swoim rodzaju Bogu, i że ten Bóg to nasz Ojciec i Pan Jezus Chrystus:
 - 1. Kościół jest nie tylko z Boga i Chrystusa; kościół również znajduje się w Bogu i w Chrystusie.
 - 2. Ważne jest, abyśmy zobaczyli, że kościół w naszej miejscowości jest z Boga i w Bogu, a także jest z Chrystusa i w Chrystusie.
- B. Kościół składa się z istot ludzkich, jednak oni, wierzący, znajdują się w Trójjedynym Bogu – w. 1; 2 Tes 1:1.
- C. Kościół to grupa ludzi, którzy narodzili się z Boga Ojca posiadając Jego życie i naturę, i którzy zostali wprowadzeni w organiczny związek z Chrystusem:
 - 1. Aby kościół był w Bogu, Bóg musi się stać naszym Ojcem, a my musimy mieć z Nim więź życia – 1 J 3:1a:
 - a. W Pierwszym Liście do Tesaloniczan 1:1 słowo „Ojciec” oznacza więź w życiu; w Bogu Ojcu, narodziliśmy się na nowo, zostaliśmy odrodzeni i teraz, jako Jego dzieci, mamy z nim więź życia – J 1:12 –13.
 - b. Kościół jest w Bogu Ojcu oznacza, że kościół jest w Bożym zamyśle, planie, wyborze i przeznaczeniu – Ef 1:4–5.
 - c. Kościół w Bogu Ojcu to kościół w Tym, który jest jedynym Inicjatorem i Tym, który daje początek – Rz 11:36; 1 Kor 8:6; Mt 15:13.
 - 2. Być w Panu Jezusie Chrystusie to być organicznie zjednoczonym z Chrystusem we wszystkim, czym On jest i czego dokonał – 1 Tes 1:1; 1 Kor 1:30:
 - a. W Panu Jezusie Chrystusie położony został kres wszystkiemu w starym stworzeniu, gdyż być w Chrystusie to znajdować się w Jego śmierci, tej śmierci, która kładzie kres wszystkim negatywnym rzeczom – Rz 6:4.
 - b. Tytuł „Chrystus” w Pierwszym Liście do Tesaloniczan 1:1 oznacza wszystkie bogactwa zmartwychwstania; dlatego też być w Chrystusie to być w zmartwychwstaniu – Rz 8:10 –11.
- D. Kościół jest w przetworzonym Trójjedynym Bogu – w Ojcu, Synu i Duchu Świętym – Tym, który stał się życiodajnym Duchem wraz z Ojcem i Synem – 1 Kor 15:45b; J 14:17, 23.

II. Miejscowy kościół jest wyrazem Ciała Chrystusa w określonej miejscowości – 1 Kor 1:2; 10:32b, 17; 12:12–13, 20, 27:

- A. Jedyne w swoim rodzaju Ciało Chrystusa wyraża się w wielu kościołach miejscowych w boskiej jedności, takiej jaka jest w Trójjedynym Bogu,

a także w boskiej naturze, pierwiastku, istocie, wyrazie, funkcji i świadectwie; istnieje wiele kościołów, a wciąż posiadają jedną boską naturę, jeden boski pierwiastek, jedną boską istotę, jeden boski wyraz, jedną boską funkcję i jedno boskie świadectwo, ponieważ są jednym Ciałem — Obj 1:11; J 17:11, 21, 23.

- B. Kościół objawiony w Ewangelii Mateusza 16:18 to kościół powszechny, jedyne w swoim rodzaju Ciało Chrystusa, podczas gdy kościół objawiony w 18:17 to kościół miejscowy, wyraz jedyne w swoim rodzaju Ciała Chrystusa w danej miejscowości.
- C. Jedyne powszechny kościół — Ciało Chrystusa — staje się wieloma kościołami miejscowymi — miejscowym wyrazami Ciała Chrystusa — Rz 12:4–5; 16:4.
- D. Jedyne w swoim rodzaju Ciało Chrystusa wyraża się w wielu miejscowościach jako kościoły miejscowe — Ef 4:4; Obj 1:4, 11:
 - 1. Ciało Chrystusa jest źródłem kościołów miejscowych — Ef 1:22–23; 2:21–22.
 - 2. Powszechne Ciało jest jak ojciec dla wszystkich kościołów, a wszystkie kościoły są jak dzieci dla ojca — Rz 12:4–5; 16:4.
- E. Każdy kościół miejscowy jest częścią jedyne w swoim rodzaju powszechnego Ciała Chrystusa, miejscowego wyrazu tego Ciała — Ef 4:4; 1 Kor 1:2; 12:27:
 - 1. W całym wszechświecie wszystkie kościoły miejscowe stanowią jedno Ciało, a lokalnie, każdy miejscowy kościół jest miejscowym wyrazem powszechnego Ciała; w związku z tym miejscowy kościół nie jest Ciałem, ale tylko częścią Ciała, wyrazem Ciała.
 - 2. Powszechny Chrystus posiada część siebie w każdym kościele miejscowym; każdy kościół miejscowy jest częścią Chrystusa, a wszystkie te części stanowią Ciało — Ef 1:23; 2:22.
- F. Podłoże kościoła stanowi zasadniczo wyjątkowa jedność Ciała Chrystusa, którą praktykuje się w kościołach miejscowych — 4:4; 1 Tes 1:1:
 - 1. Zarówno powszechne Ciało Chrystusa, jak i kościoły miejscowe są jedno w jedyne w swoim rodzaju sposób.
 - 2. W całym wszechświecie istnieje jedno jedyne Ciało, a w każdej miejscowości istnieje jeden jedyne kościół miejscowy.
 - 3. Ta wyjątkowa jedność jest podstawowym pierwiastkiem życia kościoła — Dz 1:14; 2:46; 1 Kor 1:10; Flp 1:27; 2:1–2.
- G. Kościoły w różnych miejscowościach istnieją dla powszechnego wyrazu Chrystusa — Ef 1:23; Obj 1:4, 11; 22:16a:
 - 1. Kościół miejscowy, który czyni wszystko miejscowym, i który wyraża tylko swoją miejscowość, staje się lokalną sektą, podziałem na gruncie miejscowości.
 - 2. Wszystkie podstawowe rzeczy służące Ciału nie są lokalne — Duch, Chrystus, Bóg, Biblia, nauczanie i społeczność apostołów.
- H. W naszym rozumieniu Ciało powinno być na pierwszym miejscu, a kościoły miejscowe na drugim — Mt 16:18; 18:17; Ef 4:4, 16; 2:21–22; 1 Kor 12:12; 1:2:
 - 1. Kościoły miejscowe są procedurą, którą Bóg stosuje, aby osiągnąć cel swojej ekonomii — Ciało Chrystusa — Rz 16:1, 4, 16; 12:4–5.

2. Powinniśmy traktować nasz miejscowy kościół jako część Ciała Chrystusa — 1 Kor 1:2; 10:16–17; 12:12–13, 20, 27.

III. Praktykując życie kościoła, musimy mieć świadomość Ciała — w. 12–27:

- A. Aby prowadzić życie Ciała, musimy być pełni uczucia wobec Ciała, obierając odczucia Głowy jako nasze własne — Rz 12:15; 1 Kor 12:26–27; Dz 9:4–5:
 1. Jeśli jako członkowie mamy we wszystkim takie odczucie jakie ma Głowa i troszczymy się o Ciało, wówczas będziemy przyjmować Ciało za regułę w naszym umyśle, myślach, słowach i czynach — Ef 4:15–16; Kol 2:19.
 2. Powinniśmy zaprzecić się siebie i utożsamić się z Ciałem (Mt 16:24; Rz 12:4–5, 15; 1 Kor 1:2; 12:12–27); jeśli to zrobimy, życie, które prowadzimy będzie życiem Ciała, a Pan zdobędzie wyraz Ciała — Ef 4:15–16; 1:22–23.
 3. Radowanie się Chrystusem sprawia, że stajemy się świadomi Ciała Chrystusa — Kol 2:16–17, 19.
- B. Wszystko co robimy, ma związek z Ciałem; dlatego, zawsze gdy podejmujemy jakieś działanie, musimy mieć właściwe podejście do Ciała — 2 Kor 8:21; Ef 4:16:
 1. Nie powinniśmy czynić nic bez troski o Ciało — 1 Kor 12:12–27.
 2. Musimy zastanowić się, jak czułoby się Ciało z tym, co będziemy robić oraz jak Ciało, odzyskiwanie, zareaguje.
 3. Nasze zachowanie zależy od tego, do jakiego stopnia widzimy Ciało.
 4. Jeśli jesteśmy jednomyślni tylko w swoim kościele miejscowym i nie troszczymy się o inne kościoły, tego rodzaju jednomyślność jest sektą, podziałem — Dz 1:14; 15:25.
 5. Jeśli dbamy o Ciało i troszczymy się o nie, nie będzie problemów — Ef 4:4, 16.
- C. Pośród wszystkich kościołów, które składają się na jedno powszechne Ciało Chrystusa, nie ma organizacji, ale istnieje społeczność Ciała Chrystusa — Dz 2:42; 1 J 1:3; 1 Kor 1:9; 10: 16–17; 11:29:
 1. Wszystkie kościoły na ziemi stanowią jedno Ciało i w tym jednym Ciele występuje krążenie boskiego życia — społeczność Ciała — 1 J 1:3.
 2. Społeczność związana jest z jednością; krążenie boskiego życia w Ciele wprowadza wszystkie członki Ciała w jedność — Ef 4:3–4; Rz 16:1–23.
 3. Kościoły miejscowe powinny mieć społeczność ze wszystkimi prawdziwymi kościołami miejscowymi na całej ziemi, aby zachować powszechną społeczność Ciała Chrystusa.
 4. Chociaż administracja kościoła jest miejscowa (Dz 14:23), społeczność kościoła jest powszechna (2:42); kościoły istnieją w wielu miastach, ale w całym wszechświecie istnieje jedna powszechna społeczność.

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo czwarte

Czynnik władzy w Ciele Chrystusa i w kościołach miejscowych

Wersety biblijne: Rz 9:23; Mt 28:18; Ef 1:22–23; Hbr 4:16; Obj 4:2; 22:1–2.

I. Bóg jest najwyższą władzą; posiada całą władzę — Rz 9:21–22:

- A. Boża władza to w rzeczywistości sam Bóg; władza wypływa z Jego własnej istoty — Obj 22:1.
- B. Wszelka władza — czy to duchowa, czy związana z pozycją czy z rządami — pochodzi od Boga — 2 Kor 10:8; 13:10; J 19:10–11; Rdz 9:6.
- C. Poznanie władzy wiąże się raczej z wewnętrznym objawieniem niż zewnętrzną nauką — Dz 22:6–16.
- D. Pan Jezus był człowiekiem postawionym pod władzą; unżył samego siebie, wykonywał wolę Ojca i był posłuszny aż po śmierć, i to śmierć na krzyżu — Mt 8:9; J 4:34; 6:38; Flp 2:7–8.
- E. W swej boskości Pan, jednorodzony Syn Boga, miał władzę nad wszystkim, jednak w swoim człowieczeństwie, jako Syn Człowieka i Król niebiańskiego królestwa, otrzymał całą władzę w niebie i na ziemi po zmartwychwstaniu — Mt 28:18.
- F. Teraz jako Władca królów na ziemi, Jezus wywyższony przez Boga, jest Władcą ponad wszystkimi, którzy są u władzy; jest naczelnym Władcą, sprawującym boskie rządy, które służą wypełnieniu odwiecznego planu Bożego — Dz 2:23, 36; 5:31; Obj 1:5.
- G. W Chrystusowym zmartwychwstaniu Bóg uczynił Go jedyną Głową Ciała, kościoła, i zainaugurował Jego przywództwo nad wszechświatem; Głową całego wszechświata jest Jezus — Kol 1:18; Dz 2:36; Ef 1:22–23.

II. Chrystus jest Głową Ciała, kościoła, w sensie zbiorowym, oraz wierzących w sensie indywidualnym; jest On Głową bezpośrednio każdego z nas, wszyscy zaś podlegamy Jego władzy — Kol 1:18; 1 Kor 11:3:

- A. To, że Chrystus jest Głową, oznacza, iż posiada On całą władzę w Ciele — Rz 9:21, 23; Mt 28:18:
 1. Ciało nie może poruszać się dowolnie; może się poruszać wyłącznie w kierunku wyznaczonym przez Głowę.
 2. Władza kierowania Ciałem i wszystkimi Jego członkami należy do Głowy.
- B. Od tego, czy podlegamy władzy Głowy, zależy to, czy znamy życie Ciała — 1 Kor 11:3; Ef 4:15–16; Kol 1:18; 3:4:
 1. Ciało może mieć tylko jedną Głowę i poddawać się wyłącznie jednej Głowie — 1:18.
 2. Tylko Chrystus jest jedyną Głową, my zaś musimy Mu się poddać, szanując jedyne zwierzchnictwo wywyższonego przez Boga Chrystusa i świadcząc o nim — Ef 1,22–23; Mt 23,8–12.
- C. Aby prowadzić życie w Ciele, musimy uznać władzę w Ciele — Ef 1:22–23; Kol 1:18; 2:19:
 1. Jeśli chodzi o władzę w Ciele, to przede wszystkim potrzebne jest, aby władza Głowy przepływała przez całe Ciało — Ef 5:23–24:

- a. Gdy poddajemy się bezpośrednio Głowie, troszczymy się również o Ciało; nie możemy powiedzieć, że poddajemy się władzy Głowy, nie dbając przy tym o Ciało.
 - b. Tylko Pan jest naszą Głową i tylko On ma władzę kierować ruchami członków swego Ciała.
2. W Ciele starsi i apostołowie są przedstawicielami władzy, którzy realizują władzę Głowy — Dz 14:23; 1 Tm 5:17a; 1 Kor 12:28
 - a. Z jednej strony, wszystkie członki Ciała poddają się bezpośrednio Głowie — Ef 5:24a.
 - b. Z drugiej strony, członki poddają się przedstawicielom Głowy — Hbr 13:17.

III. Ład kościoła wynika z władzy w kościele — uznania jedyne go zwierzchnictwa Chrystusa — Kol 1:18; Flp 1:1:

- A. W kościele nie ma ludzkiej organizacji, ale istnieje duchowy porządek — w. 1; 1 Kor 14:40; 11:34b
- B. Głową kościoła jest Chrystus Pan, władzą w kościele zaś jest zwierzchnictwo Chrystusa — Mt 28:18; Kol 1:18.
- C. W kościele powinien istnieć porządek, który pochodzi ze zwierzchnictwa Chrystusa — Ef 1:22–23.
- D. Możemy prawdziwie praktykować życie kościoła tylko dzięki temu, że poddamy się jednemu zwierzchnictwu Chrystusa — Kol 1:18; 2:19:
 1. Porządek w kościele wynika ze zwierzchnictwa Chrystusa, które w praktyce wprowadzamy w życie — 1 Kor 11:3, 16; Ef 1:22.
 2. Jeśli w kościele nie ma duchowego porządku, który w praktyczny sposób wynika ze świadomości zwierzchnictwa Chrystusa, nie będziemy w stanie praktykować prawdziwego życia kościoła — 1 Kor 11:3; 14:40.

IV. W kościele Boża władza wyraża się i jest reprezentowana przez apostołów i starszych — 12:28; 1 P 5:1–3:1:

- A. Bóg wyznaczył starszych i apostołów, aby byli władzą w kościele — 1 Kor 12:28; Dz 14:23.
- B. Apostołowie i starsi nie posiadają władzy sami w sobie; mają władzę tylko wtedy, gdy stoją pod władzą Głowy; sprawują oni władzę w kościele za sprawą tego, że reprezentują władzę Głowy.
- C. Aby wyrazić swoją władzę w kościele, Bóg wyznacza starszych w każdym kościele miejscowym, aby reprezentowali jego władzę — w. 23; Tt 1:5:
 1. W kościele powszechnym istnieje urząd apostołstwa, który stawia apostołów na pozycji i daje im prawo wyznaczania starszych do zarządzania kościołami miejscowymi — 1 Kor 12:28; Dz 14:23; Tt 1:5.
 2. Duch święty był jedno z apostołami w wyznaczaniu przez nich starszych, a apostołowie czynili to zgodnie z prowadzeniem przez Ducha Świętego — Dz 20:28.
 3. Władza starszych służy reprezentowaniu i wyrażaniu władzy Boga — 1 P 5:1–3
 4. Główna odpowiedzialność spoczywająca na starszych jako doglądających polega nie na tym, aby rządzić, lecz paść, otaczać stado, kościół Boży, wszechzawierającą czułą troską — Dz 20:28.

5. Biblijną zasadą związaną ze starszeństwem jest wielość; wraz z wielością starszeństwa nie ma określonego przywódcy i jedyne zwierzchnictwo Chrystusa jest respektowane, zachowane i szanowane — 14:23; Tt 1:5.
6. W życiu kościoła powinniśmy być posłuszni tym, którzy nam przewodzą i ulegać im (Hbr 13:17); jeśli nie możemy ulec wyznaczonej przez Boga władzy przedstawicielskiej, nie możemy ulec Bogu.

V. Dziś w życiu kościoła istnieją boskie rządy, które pochodzą z tronu Boga i Baranka — Obj 22:1–2:

- A. Boska władza w kościele służy temu, aby Bóg udzielił się nam jako życie, zaopatrzenie życia i wszechwystarczalna łaska; tylko ulegając tronowi możemy mieć udział w Jego wszechwystarczającym źródle płynącej łaski — 2 Kor 13:14; Obj 22:1–2, 16a.
- B. Tron łaski w Liście do Hebrajczyków 4:16 to tron władzy w czwartym rozdziale Księgi Objawienia, który staje się w Księdze Objawienia 22:1 tronem Boga i Baranka, z którego wypływa „rzeka wody życia, jasna jak kryształ” (w. 1).
 1. Pomimo, iż tron jest tronem władzy, tronem zwierzchnictwa, wypływa z niego rzeka wody życia — w. 1.
 2. To, że tron jest nie tylko tronem Boga, ale tronem Boga i Baranka, oznacza, że Bóg w Baranku wypływa jako łaska po ty, byśmy się radowali.
 - a. Nigdy nie powinniśmy oddzielać władzy od łaski czy też łaski od władzy; łaska i władza to jedno — Hbr 4:16; Obj 22:1.
 - b. Zawsze, gdy podchodzimy do tego tronu, mamy poczucie, że łaska Boża jest jak wpływająca w nas rzeka — Hbr 4:16; Obj 22:1–2.
 3. Dzisiaj Pan Jezus nie króluje tylko za pomocą władzy; króluje On w kościele, pomiędzy kościołami i nad wszystkimi kościołami poprzez wpływ swego życia jako łaski — 4:2–3; 5:6; 7:9; 22:1–2.
- C. Tron, władza, Boga i Baranka jest nie tylko źródłem boskiego zarządzania; jest także źródłem boskiej społeczności — w. 1–2:
 1. Władza i społeczność to dwie linie w Ciele — 1 Kor 11:3; 12:12–13, 18; 1:9; 10:16–17.
 2. Tron wiąże się z władzą, płynąca rzeka zaś ze społecznością, którą oznacza ulica z czystego złota, jak przezroczystego szkła — Obj 21:21:
 - a. Tron reprezentuje boską władzę, z tronu zaś wypływa rzeka wody życia, abyśmy mogli cieszyć się boską społecznością — 22:1–2.
 - b. W tej społeczności jest boska władza, ponieważ w Bożej ekonomii władza zawsze idzie w parze ze społecznością — 2 Kor 10:8; 13:10, 14.
 3. Aby w praktyce zbudować kościół miejscowy, potrzebujemy zarówno tronu Boga i Baranka, jak i wody życia, jasnej jak kryształ, wpływającej z tronu i płynącej ulicą — Obj 22:1–2.

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo piąte

Czynnik prawdziwej jednomyślności

Wersety biblijne: Dz 1:14; 2:46; 4:24; 5:12; 15:25; Rz 15:6.

I. Prawdziwa jednomyślność w kościele to praktykowanie jedności Ciała, która jest jednością Ducha — Ef 4:3–6:

- A. Na podstawie Listu do Efezjan 4:4–6 widzimy, że nasza praktyka jedności oparta jest o cechę jedności kościoła: jeden Duch, jeden Pan, jeden Bóg, jedno Ciało, jedna wiara, jeden chrzest i jedna nadzieja.
- B. Praktyka prawdziwej jednomyślności w kościele stanowi zastosowanie jedności — Dz 1:14; 2:46.
- C. Praktyka jedności idzie w parze z jednomyślnością; kiedy praktykuje się jedność, staje się ona jednomyślnością — 15:25:
 1. W Ewangelii Jana Pan podkreślał jedność, ale w Dziejach Apostolskich podkreślono jednomyślność — J 10:30; 17:11, 21–23; Dz 1:14; 2:46; 4:24; 15:25.
 2. Punktem zwrotnym, który oddziela Ewangelię od Dziejów Apostolskich, jest jednomyślność pomiędzy stu dwudziestoma — 1:14:
 - a. Stali się jedno w Ciele i w tej jedności jednomyślnie trwali niezłomie w modlitwie — Ef 4:3–6; Dz 1:14.
 - b. Kiedy apostołowie i wierzący praktykowali życie kościoła, czynili to w jednomyślności — 2:46; 4:24; 5:12.
- D. Jednomyślność to serce, rdzeń, jądro jedności — Ef 4:3; Dz 4:24; Rz 15:6:
 1. Jedność jest jak ciało fizyczne, a jednomyślność — jak serce wewnątrz ciała.
 2. Nasza duchowa choroba jest jak choroba serca wewnątrz ciała; choroba, jaka panuje pośród nas, polega na tym, że nie mamy wystarczającej jednomyślności, i dlatego zachowujemy jedność chorym „sercem”.

II. Jednomyślność odnosi się do harmonii jaka panuje w naszej istocie, w umyśle i woli — Dz 1:14:

- A. W Dziejach Apostolskich 1:14 na oznaczenie jednomyślności użyto greckiego słowa *homothumadon*:
 1. Słowo to składa się z „homo” — „ten sam” oraz „thumos” — „umysł, wola, cel (dusza, serce)” i oznacza harmonię wewnętrznego odczuwania w całej istocie człowieka.
 2. Powinniśmy być w tym samym umyśle i tej samej woli i mieć ten sam cel zarówno wokół, jak i wewnątrz naszej duszy i serca; oznacza to, że zaangażowana jest cała nasza istota.
- B. W Ewangelii Mateusza 18:19 jednomyślność została wyrażona greckim słowem *sumphoneo*:
 1. Słowo to oznacza „być w harmonii lub zgodzie” i odnosi się do harmonii dźwięku instrumentów muzycznych lub głosów.

2. Jednomyślność lub harmonia wewnętrznych uczuć pośród wierzących jest jak harmonijna melodia.
3. Kiedy panuje wśród nas jednomyślność, stajemy się dla Boga melodią; stajemy się poematem, który wybrzmiewa nie tylko na piśmie, ale także dźwiękiem, głosem, melodią.

III. Czynnikiem podtrzymującym jednomyślność jest nauka apostołów — Dz 2:42, 46:

- A. Praktyka jedności — jednomyślność — jest zgodna z nauką apostołów — w. 42.
- B. W Dziejach Apostolskich czytamy, że wśród wierzących panowała jednomyślność i że wszyscy, którzy byli jednomyślni, trwali niezłomnie w nauce apostołów.
- C. Apostołowie nauczali tego samego wszystkich świętych we wszystkich miejscach i kościołach — 1 Kor 4:17; 7:17; 11:16; 14:33b–34:
 1. My również musimy nauczać tego samego we wszystkich kościołach we wszystkich krajach po całej ziemi — Mt 28:19–20.
 2. W Nowym Testamencie nie ma myśli o tym, że jakieś nauczanie jest dobre dla jednego kościoła, ale już nie dla innych kościołów; Nowy Testament objawia raczej, że wszystkie kościoły były takie same pod względem przyjmowania nauk — Tt 1:9.

IV. Gdy praktykujemy jednomyślność, musimy nauczyć się być w jednym duchu z jedną duszą — Flp 1:27:

- A. Musimy zwrócić się do naszego ducha, a następnie jednym duchem wejść w naszą duszę, abyśmy mogli być w jednomyślności — 2:2, 5; 4:2.
- B. Czynnikiem prawdziwej jednomyślności, wymaga abyśmy byli „dostrojeni w tym samym umyśle i w tej samej opinii” — 1 Kor. 1:10; 7:25, 40:
 1. Problemem w życiu kościoła miejscowego, który nie pozwala nam urzeczywistnić jednomyślności, jest nasza opinia — Mt 16:22–25; Flp 2:2; 4:2.
 2. W dziele Pańskim, w życiu kościoła i w życiu duchowym czynnikiem, który wyrządza największe szkody, jest nasza opinia — 1 Kor 1:10–13a.
 3. Opinie są oznaką ciemności (J 11:9–10); ilekroć wyrażamy opinię, która jest sprzeczna z wolą Pana, opinia ta jest oznaką, że chodzimy w ciemności.
 4. Pan nigdy nie działa w oparciu o czyjąś opinię; zawsze postępuje On zgodnie ze swoją własną wolą i nigdy nie poruszy się zgodnie z naszą opinią, nawet tą wyrażoną w modlitwie — 1 J 5:14–15.
- C. Być jednomyślnym to być jedno w całej naszej istocie, czego wynikiem jest jedność w tym, co wypowiadamy na zewnątrz — Rz 15:5–6:
 1. Mieć jeden umysł i jedno usta znaczy, że mamy tylko jedną Głowę — Chrystusa — ponieważ tylko Głowa posiada umysł i usta; powinniśmy myśleć umysłem Chrystusa i mówić ustami Głowy — Kol 1:18a; Flp 2:2, 5; 4:2.
 2. Kiedykolwiek jesteśmy jednomyślni, mówimy to samo; mówimy jednymi ustami.

3. Jedynym sposobem na to, by być jednomyślnymi i mieć jedno usta, jest dać Chrystusowi miejsce, aby był wszystkim w naszym sercu i ustach, by Bóg mógł być otoczony chwałą — Ef 3:17a, 21.

V. Jednomyślność jest głównym kluczem do każdego błogosławieństwa w Nowym Testamencie — Dz 1:14; Ef 1:3; Rz 15:29:

- A. Musimy cenić Boże błogosławieństwo i zdawać sobie sprawę z tego, że w życiu kościoła wszystko zależy od Bożego błogosławieństwa — Ef 1:3.
- B. Wszyscy pragniemy, aby kościoły otrzymały nakazane przez Boga błogosławieństwo — Ps 133:3.
- C. W naszej praktyce życia kościoła musimy wiedzieć, w jaki sposób kościół może znajdować się pod „pełnią błogosławieństwa Chrystusa” — Rz 15:29:
 1. Niezwykle ważne jest, abyśmy zdali sobie sprawę, że błogosławieństwo Boże może spłynąć tylko na sytuację jednomyślności, gdyż Bóg pobłogosławi wyłącznie jednomyślność — Dz 2:46.
 2. Aby otrzymać Boże błogosławieństwo, musimy praktykować jedność, a sposobem praktykowania jedności jest jednomyślność — 4:24; 15:25; Rz 15:6.

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo szóste

Czynnik rozprawiania się z naszym naturalnym usposobieniem ze względu na nasz wzrost w życiu i użyteczność w służbie

Wersety biblijne: Mt 16:22–26; Ga 2:20; 2 Kor 1:8–9; 2:15; 3:3–6; 4:5; 5:20; Ef 6:20.

I. Musimy uporać się z naszym naturalnym usposobieniem, aby wzrastać w życiu i być użytecznym w służbie:

- A. Nasze naturalne usposobienie oznacza to, jakimi jesteśmy z urodzenia, natomiast charakter stanowi wyraz tego usposobienia; naturalne usposobienie to to, czym jesteśmy wewnątrz, charakter zaś jest tym, co wyrażamy na zewnątrz.
- B. Naturalne wewnętrzne usposobienie i charakter na zewnątrz są wyciągiem, esencją naszej istoty; nasze „ja” wewnątrz to nasze naturalne usposobienie, „ja” zaś wyrażone to nasz charakter.
- C. Tym, co najbardziej szkodzi naszej użyteczności w życiu chrześcijańskim i w życiu kościoła, jest to, że prowadzimy codzienne życie zgodne z naszym naturalnym usposobieniem; to prawdziwy wróg naszego wzrostu w boskim życiu i główny czynnik niszczący naszą użyteczność w ręką Pana.
- D. Musimy nauczyć się radzić sobie z „sękowatością” tego, jacy jesteśmy w naturalnym usposobieniu; jeśli uporamy się z ową „sękowatością”, będziemy wzrastać szybko i bez przeszkód, a także staniemy się bardziej użyteczni dla Pana.
- E. Na usposobienie wskazują określenia użyte w Ewangelii Mateusza 16:23–26 — *umysł, sam siebie i życie duszeczne*; usposobienie włącza wszystkie te elementy; właściwie możemy powiedzieć, że naszym naturalnym usposobieniem jest nasze „ja”.
- F. Uporać się z naszym naturalnym usposobieniem to uporać się z samym sobą, naszym życiem duszeczным (w. 22–26), starym człowiekiem (Rz 6:6) i „ja” (Ga 2:20); to, jak bardzo będziesz użyteczny dla Pana lub ile kłopotów przysporzysz kościołowi, zależy od tego, w jakim stopniu twoje naturalne usposobienie zostało uśmiercone; możemy rozprawiać się z naszym naturalnym usposobieniem dzięki temu, że uświadamiamy sobie i zachowujemy w pamięci, że jesteśmy ukrzyżowani oraz trwamy w tej świadomości i rzeczywistości przez cały dzień (w. 20; 5:24–25; Rz 6:6; 8:13b).
- G. Nasze naturalne usposobienie to nasze „ja”; znajduje się ono w nas i my nim jesteśmy; praktycznie rzecz biorąc, zapierać się siebie to zapierać się naszego naturalnego usposobienia; jako chrześcijanie musimy żyć Chrystusa, nieustannie ćwicząc naszego ducha, by odrzucać swoje „ja” i żyć przez inne życie — ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Chrystusa, którego symbolizuje drzewo życia — Rdz 2:9; Flp 1:21a; Obj 2:7; 1 P 2:24; 1 Tm 4:7–8.

II. Nasze naturalne usposobienie nie powinno ograniczać nas w dziele Pańskim; powinniśmy raczej uczyć się prowadzić życie sprzeciwu

wobec samych siebie, swego usposobienia; nic, z tego co posiadamy ani co pochodzi z nas, nie może zostać wprowadzone do służby Pańskiej — Rz 1:9; 7:6; 2 Kor 3:3–6; 4:5:

- A. Naturalne usposobienie niektórych braci odzwierciedla ich zdecydowaną pewność siebie; ta pewność siebie musi zostać obalona poprzez nieustanne odrzucanie swojego „ja” i poleganie na Trójjedynym Bogu, który wzbudza z martwych — 1:8–9.
- B. Im mniej człowiek został oświecony przez Boga, tym bardziej jest przekonany, że nie będzie miał trudności z posłuszeństwem wobec Niego; im szybciej człowiek czyni głośne deklaracje, tym bardziej dowodzi to, że jeszcze nie zapłacił żadnej ceny; ci, których słowa wyrażają udawaną bliskość z Bogiem, są prawdopodobnie najbardziej od Niego oddaleni — Mt 6:1–6, 16–18; Łk 18:9–14; Flp 3:3.
- C. Naturalne usposobienie niektórych braci sprawia, że nie godzą się na podjęcie pracy, dopóki nie zaistnieją idealne okoliczności lub odpowiednie warunki; musimy odrzucać naturalne usposobienie, które domaga się szczególnego otoczenia, aby móc podjąć pracę — 1 P 4:1; 1 Kor 9:23–27.
- D. Musimy pracować razem z Bogiem poprzez życie, które jest w stanie dopasować się do każdej sytuacji, może znieść każdy sposób traktowania, jest w stanie zaakceptować każde otoczenie, pracować w każdych warunkach, i które potrafi wykorzystać każdą okazję, by realizować posługę; musimy poznać sekret doświadczania Chrystusa we wszystkim i wszędzie — 2 Kor 6:1–2; Flp 4:5–9, 11–13.
- E. Jednym z rodzajów naturalnego usposobienia jest „bohater”; ten typ musi robić wszystko w imponujący, najdoskonalszy i najpełniejszy sposób; inny rodzaj naturalnego usposobienia to „nie bohater”; nie bohater niczego nie zrobi w sposób dokładny lub kompletny.
- F. Niektórzy bracia, którzy niosą odpowiedzialność, w swoim naturalnym usposobieniu mają silny pierwiastek, który utrudnia im koordynację i współpracę z innymi; są oni zazwyczaj bardzo zdolni, ale też łatwo mogą wzniesć kłopoty w życiu kościoła; w swoim usposobieniu mogą być nawet osobami o dominującej postawie, tłumiącym duchu, krytycznie się wypowiadać oraz mieć legalistycznego i pamiętliwego ducha.
- G. Inni bracia, którzy niosą odpowiedzialność, mogą mieć naturalne usposobienie, które pragnie, aby wszyscy ich lubili i nie chce nikogo urazić; ogranicza to ich skuteczność w dziele Pańskim, ponieważ kiedy Pan zechce za ich pośrednictwem wypowiedzieć szczerze lub bezpośrednio słowo napomnienia lub ostrzeżenia skierowane do świętych, oni tego nie uczynią — por. Kol 1:27–29; 1 Tes 5:12–13; 1 Kor 10:5–13; Hbr 3:7–19; 12:25:
 1. Ponadto osoby o takim usposobieniu mogą wyrażać „obcy ogień” naturalnych uczuć wobec świętych, nawet do takiego stopnia, że spowoduje to brak odpowiedniego rozeznania i właściwego nadzoru w ich trosce o kościół, świętych i dzieło — Kpł 2:11; 10:1–2; Lb 6:6–7; Flp 1:9; 1 P 2:25; 5:2; Hbr 13:17.
 2. Główną częścią ślubu nazirejczyka jest oddzielenie się od martwoty, która pochodzi z naturalnych uczuć (Lb 6:6–7); ponadto to, że ofiara pokarmu nie zawierała miodu, oznacza, że w Chrystusie nie ma

naturalnych uczuć ani naturalnej dobroci (Kpł 2:11; Mt 12:46–50; Mk 10:18).

- H. Źródłem wszelkiego buntu pośród nas było naturalne usposobienie osób w nim uczestniczących; ambicja domagająca się pozycji (pochodząca od szatana) to główny pierwiastek naturalnego usposobienia każdego upadłego człowieka; korzeniem niezgody jest nasze „ja”, naturalne usposobienie — Iz 14:12–13; Lb 12:1–2; 16:1–3; 1 Sm 15:10–12; Mt 18:1–4; 20:20–28; Łk 22:25–27; 2 Kor 10:4–5.
- I. Druga Księga Królewska 4:8–10 opisuje jak kobieta z Szunem podejmowała posiłek Elizeusza, ilekroć ten przechodził w pobliżu; Elizeusz nie wygłosił żadnego poselstwa ani nie dokonał żadnego cudu, jednak kobieta ta uznała go za „świętego męża Bożego” na podstawie sposobu, w jaki przyjął posiłek; takie wrażenie wywierał na innych Elizeusz; powinniśmy zatem zadać sobie pytanie: „Jakie wrażenie my wywieramy na innych?” — por. 2 Kor 2:15; 5:20; Ef 6:20.
- J. Jeśli Pan skruszy naszego zewnętrznego człowieka wraz z naszym naturalnym usposobieniem, nie będziemy już prezentować wobec innych swego silnego „ja”, gdy będziemy mieli z nimi styczność; zamiast tego, ilekroć zetkniemy się z ludźmi, wypłynie z nas nasz duch; nie jest możliwe, abyśmy sami przebili się przez problemy związane z naszym naturalnym usposobieniem, ale Pan może to uczynić — J 7:37–38; Łk 18:24–27; 19:2.

III. Duch rozprawia się z naszym zewnętrznym człowiekiem, naszym „ja”, naszym naturalnym usposobieniem za sprawą uśmiercającego pierwiastka krzyża zawartego w złożonym Duchu, karcenia przez Ducha, świecenia Chrystusa jako Ducha oraz dzięki życiu kościoła, przynoszeniu owocu i karmieniu baranków:

- A. Aby rozprawić się z naszym naturalnym usposobieniem, musimy zapierać się siebie i stosować uśmiercającą moc krzyża; musimy ujrzeć i zastosować w swoim doświadczeniu to, że złożony, wszechzawierający Duch w naszym duchu obejmuje drogocenną śmierć Chrystusa wraz z jej słodyczą i skutecznością; śmierć ta jest w stanie uśmiercić nasze naturalne usposobienie — Wj 30:23–25; Flp 1:19; Rz 8:13:
 - 1. Chrystus jako złożony Duch jest lekarstwem, które nas uzdrawia, ożywia i uśmierca w nas wszystko, co negatywne; kiedy przyjmujemy Go jako nasze lekarstwo, radujemy się „uśmiercaniem Jezusa”, czy też zabijaniem, którego On dokonuje — 2 Kor 4:10–11.
 - 2. W Duchu znajduje się uśmiercający pierwiastek krzyża; kiedy odrzucamy rano swoje ja, aby przyjąć do swego wnętrza Boga, w ciągu dnia mamy poczucie, że zachodzi w nas proces uśmiercania.
- B. Celem karcenia nas przez Ducha Świętego jest to, abyśmy się stali skruszonymi ludźmi; zanim Bóg będzie mógł swobodnie w nas działać, musi doprowadzić nas do całkowitej niezdolności i bezradności; celem prób, przez które przechodzimy, jest to, abyśmy odnieśli korzyść z poznania Boga i aby mógł się On wyrazić — 1:8–9; 12:9–10; Iz 40:28–31; Oz 6:1–3:
 - 1. Skruszenie zewnętrznego człowieka to skruszenie naszego naturalnego usposobienia; nasze naturalne usposobienie sprawia, że trudno jest

nam uwalniać ducha; komuś, kto nie został skruszony przez Boga, nie można powierzyć dzieła Pańskiego; to, czym jesteśmy z natury, włącznie z naszym naturalnym wyglądem i smakiem, nie pasuje do Boga i nie jest z Nim zgodne — Jr 48:11.

2. To, jacy jesteśmy z urodzenia, bez względu na to, czy jesteśmy dobrzy czy źli, użyteczni czy nie, jest czymś naturalnym i stanowi przeszkodę dla Ducha Świętego w konstytuowaniu w nas boskiego życia; z tego powodu nasza naturalna siła, naturalna mądrość, naturalny spryt, naturalne usposobienie, naturalne braki, naturalne cnoty, a także nasz charakter i nawyki, muszą zostać zburzone, aby Duch Święty mógł uformować w nas nowe usposobienie, nowy charakter, nowe nawyki, nowe cnoty i nowe przymioty.
 3. Aby dokonać w nas dzieła przekonstytuowania, Święty Duch Boży porusza się w nas, by nas oświecać, inspirować, prowadzić i przesycać boskim życiem; działa też w naszym otoczeniu, aranżując każdy szczegół, osobę, sprawę i rzecz związane z naszą sytuacją, aby zburzyć wszystkie aspekty naszej naturalnej istoty w celu upodobnienia nas do obrazu Chrystusa — pierwotnego Syna Bożego — Rz 8:28–29.
 4. Wszystko w naszym otoczeniu zostało nam wymierzone przez naszego Boga; On nakazuje wszystko, co się wokół nas dzieje, mając na celu skruszenie naszych wystających, tępych i twardych miejsc — Ps 39:10; Mt 10:29–30; Łk 12:6.
 5. Jeśli zewnętrzny człowiek nie zostanie skruszony, człowiek wewnętrzny nie zostanie uwolniony; gliniane naczynie musi zostać rozbite, aby można było wydobyć ukryty w nim skarb (2 Kor 4:7); dopóki olejek pozostaje w alabastrowym flakoniku, dopóty nie uwolni się jego zapach (J 12:3).
 6. Ktoś, kto nie został skruszony, nie może poddać się innym; tylko ci, którzy doświadczyli Chrystusa jako swego życia uległości, poznali buntowniczość swego naturalnego usposobienia — Flp 2:5–8.
 7. Każdy, kto się chełpi, nie został skruszony; każdy, kto obwinia innych, nie został skruszony; każdy, kto myśli, że jest kimś, podczas gdy jest nikim, nie został skruszony; i każdy, kto rywalizuje z innymi, nie został skruszony — 3:3; 1 Kor 6:7; Ga 5:25–26; 6:3.
 8. Ktoś, kto nigdy nie doznał ucisku, złego traktowania, nie został poniżony ani skrzywdzony przez innych, jest surowy, dziki i bezużyteczny dla Boga; nie powinniśmy mieć błędnego wyobrażenia, że wszyscy święci będą nas podziwiać i szanować tylko dlatego, że Bóg nas posłał, powołał i powierzono nam Jego dzieło; ktoś, kto nas dziś szanuje, jutro może zacząć z nas szydzić i po nas deptać; oto droga tego, kto służy Panu — J 2:23–25; Dz 14:11–13, 18–21; Mk 11:8–10; por. 15:9–15.
- C. Wyswobodzenie nas z naturalnego usposobienia jest także efektem wewnętrznego świecenia Chrystusa jako wielkiego światła; świecenie to sprawia, że widzimy to, co widzi Bóg — Prz 4:18; 20:27; Ps 18:29–30; Mt 4:16; Łk 11:34–36; Dz 9:3–5; 22:6–10; 26:13–19; Ef 5:13; Flp 2:15–16:
1. Najwspanialszą rzeczą w chrześcijańskim doświadczeniu jest uśmiercanie, które ma miejsce za sprawą świecenia boskiego światła;

świecenie to nas zbawia, a widzenie — uwalnia; każdy, kto naprawdę ujrzał wizję Pana w Jego chwale, doznaje oświecenia w swoim sumieniu w kwestii swojej nieczystości — Iz 6:1–8.

2. Pan daje nam dużo światła, aby nas obnażyć i unizić; tylko takie świecenie zdoła usunąć naszą pychę i tylko to światło zatrzyma nasze cielesne działania i skruszy naszą zewnętrzną skorupę wraz z naszym naturalnym usposobieniem; im więcej widzimy Boga, im więcej Go poznajemy i kochamy, tym bardziej brzydzimy się sobą i zapieramy się samych siebie — Hi 42:5–6; Mt 16:24; Łk 9:23; 14:26.
 3. Nie powinniśmy starać się być wspaniałomyślni czy wyrozumiali za sprawą własnych starań, naszego naturalnego usposobienia; powinniśmy nauczyć się raczej padać na twarz w Bożym świetle, przyjmować Jego kruszenie i pozwalać otoczeniu, aby nas kruszyło i burzyło.
- D. Jeśli nie jesteśmy użyteczni w Pańskich rękach, aby troszczyć się o ludzi, to spowodowane jest to naszym naturalnym usposobieniem; życie kościoła, przynoszenie owocu i karmienie baranków to trzy sprawy, które uśmiercają nasze naturalne usposobienie; aby się z nim rozprawić, musimy kochać Boga, kontaktując się z Nim, aby wlał On w nas siebie jako łaskę, i musimy kochać ludzi, kontaktując się z nimi, aby wlewać w nich Boga jako łaskę — J 21:15–17; Ef 3:2; 4:29; 1 P 4:10.

IV. Postępowanie Boga z Jakubem stanowi pełny obraz karcenia przez Ducha Świętego i Jego przeobrażającego dzieła, które dokonuje się w nowotestamentowych wierzących w celu rozprawienia się z ich naturalnym usposobieniem, dzięki czemu Chrystus może zostać w nich uformowany ku dojrzałości; w taki sposób Bóg nas błogosławi i czyni nas błogosławieństwem dla innych ludzi, aby mogli oni zostać zaopatrzeni w boskie udzielanie się Boskiej Trójcy — Rz 12:2; 2 Kor 3:18; Hbr 6:1a; Rdz 12:1–3; Ez 34:26; Lb 6:22–27:

- A. Życie Jakuba pokazuje, że naturalna osoba musi przejść przez proces kruszenia, aby stać się Izraelem, Bożym księciem; to, co Bóg burzy za pośrednictwem naszego otoczenia, to nasze bezwartościowe ja, naturalne usposobienie; tym jednak, co Bóg w nas wbudowuje, jest On sam, Ten, który jest niezrównany, przeznakomity i nieskończony — 1 Kor 3:12.
- B. Bóg przeznaczył Jakubowi, aby przez wszystkie dni swojego życia się zmagał; suwerennie zaaranżował w jego życiu każdą okoliczność, sytuację i osobę oraz sprawił, że wszystko to współdziałało dla jego dobra, aby w ten sposób przeobrazić Jakuba, spryciarza i dzierzypiętę, w Izraela, Bożego księcia — Rdz 25:26; 32:24–32.
- C. Niezaprzeczalnym przejawem dojrzałości Jakuba w życiu (ostatniego etapu przeobrażenia) jest to, że Jakub wszystkim błogosławił; ręce spryciarza stały się rękami, które błogosławią; błogosławieństwo to przelewanie się Boga jako życia ku innym za sprawą dojrzałości w życiu — 47:7, 10; 48:14–16; 49:1–28.

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo siódme

Czynnik scalania służący rzeczywistości Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: Rz 12:5; 1 Kor 6:17; 12:24, 31b; 13:1–8a; 10:17; Kpł 2:4; Ef 3:16–17a; 4:16.

I. Najwyższym szczytem Bożej ekonomii jest rzeczywistość Ciała Chrystusa; ta rzeczywistość jest czymś całkowicie organicznym — Rz 8:2, 6, 10–11; 12:4–5.

- A. Dopełniająca posługa apostoła Pawła całkowicie koncentruje się na Ciele Chrystusa — dotyczą go w szczególności: List do Rzymian, Pierwszy List do Koryntian, List do Efezjan i List do Kolosan; Ciało jest wieńczącym elementem nieustannego działania Boga, tak więc Ciało jest najważniejszym, najwyższym punktem całego Bożego objawienia — Rz 12:4–5; 1 Kor 12:12–13, 18–22; Ef 1:22–23; 2:16; 3:6; 4:4, 12, 15–16; 5:23, 30; Kol 1:18, 24; 2:19; 3:15.
- B. Dwunasty rozdział Listu do Rzymian mówi o Ciele z punktu widzenia organicznej więzi; werset 5 podaje: „Tak my, których jest wielu, jesteśmy jednym Ciałem w Chrystusie”:
 1. Dwa słowa w tym wersecie wskazują na organiczną więź z Chrystusem — *w Chrystusie*; „w Chrystusie” to kwestia organicznej więzi — por. J 3:16; Rz 6:3–6; 11:17, 19; 16:7–10; 1 Kor 1:30; 2 Kor 2:17; 5:17; 12:2; Ga 3:27.
 2. Jesteśmy jednym Ciałem w Chrystusie i mamy z Nim organiczną więź; więź ta czyni nas jedno w życiu z Chrystusem i ze wszystkimi innymi członkami Jego Ciała; kiedy pozostajemy w tym organicznym związku, wówczas faktycznie żyjemy w Ciele Chrystusa — Rz 8:16; 1 Kor 6:17; 2 Tm 4:22; Rz 8:4–6.
 3. Realność Ciała polega na pozostawaniu w organicznym związku z Chrystusem; Ewangelia Jana 15:1–11 mówi, że Chrystus jest krzewem winnym, my — Jego gałązkami; jako gałązki Chrystusa, musimy trwać w Nim, co oznacza pozostawać w organicznym związku z Chrystusem — w. 4–5; por. 8:31; 15:7.

II. Pańskie odzyskiwanie służy budowaniu Ciała Chrystusa; poznanie Ciała więc jest właściwym Pańskim odzyskiwaniem — 1 Kor 12:27; Ef 4:16; Kol 3:15.

- A. Kościół obiera Ciało Chrystusa za swój organiczny czynnik; bez Ciała Chrystusa kościół jest pozbawiony życia i pozostaje jedynie ludzką organizacją — 1 Kor 1:2; 12:12–13, 27.
- B. Ciało stanowi głębsze znaczenie kościoła; bez Ciała kościół nie ma sensu i jest pozbawiony znaczenia — Rz 12:4–5; 16:1, 4, 16.
- C. Miłość przykrywa i buduje, a więc stanowi najdoskonalszą drogę, do tego, by kimkolwiek być i cokolwiek robić w celu zbudowania Ciała Chrystusa — 1 Kor 8:1b; 12:31b; 13:1–8a, 13.
- D. Starsi powinni się nawzajem paść i kochać, aby być przykładem życia Ciała; powinni kochać siebie nawzajem, ich żony powinny kochać siebie nawzajem i powinni również kochać nawzajem swoje dzieci — J 21:15–17; 1 Kor 13:4–8a.
- E. Jeśli mamy osiąść rzeczywistość Ciała Chrystusa, musimy pozwolić Chrystusowi uczynić sobie dom w naszych sercach; rzeczywistość Ciała to wewnętrzne doświadczenie zamieszkującego w nas Chrystusa — Ef 3:16–17a; 4:16; Kol 1:27; 3:4, 15.

- F. Pan pilnie potrzebuje, by rzeczywistość Ciała Chrystusa wyraziła się w miejscowych kościołach; jeżeli nie będzie konkretnego wyrazu Ciała, Pan Jezus nie powróci — Ef 1:22–23; 4:16; 5:27, 30; Obj 19:7.
- G. Pan potrzebuje, żeby zwycięzcy realizowali Bożą ekonomię, aby miał On swoje Ciało I zniszczył swojego wroga; bez zwycięzców nie można zbudować Ciała Chrystusa, a jeśli nie zostanie zbudowane Ciało — Chrystus nie może powrócić po swoją oblubienicę — Ef 1:10; 3:10; Obj 12:11; 19:7–9.

III. Pańskie odzyskiwanie polega na zbudowaniu Syjonu, czyli zwycięzców jako rzeczywistości Ciała Chrystusa, która znajduje swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie; w życiu kościoła musimy starać się dotrzeć na dzisiejszy Syjon — Ef 1:22–23; 4:16; 1 Kor 1:2; 12:27; Obj 14:1; 21:2:

- A. Syjon, najważniejsza część i piękno świętego miasta, Jerozolimy, symbolizuje zwycięzców, którzy są wysokim szczytem, centrum, wyniesieniem, wzmocnieniem, ubogaceniem, pięknem i rzeczywistością kościoła — Ps 48:3, 12–13; 50:2; 20:3; 53:7a; 87:2.
- B. Jerozolima jest symbolem całego ciała kościoła, podczas gdy Syjon jest typem zwycięzców w obrębie kościoła; zawsze, gdy Stary Testament mówi o związku między Syjonem a Jerozolimą, pokazuje nam, że cechy, życie, błogosławieństwo i założenie Jerozolimy pochodzą z Syjonu — 1 Krl 8:1; Ps 51:20; 102:22; 128:5; 135:21; Iz 41:27; Jl 3:17.
- C. Nowa Jerozolima to ogół zwycięzców; resztką Pańskich wierzących, pierwsi zwycięzcy, będzie oblubienicą Chrystusa przez okres tysiąca lat (19:7–9; 20:4–6); następnie dołączą oni do pozostałych Pańskich wierzących, późniejszych zwycięzców, i będą małżonką Chrystusa na wieki — 21:2–3, 7:
 1. Pierwsi zwycięzcy, którzy są rzeczywistością Syjonu w obrębie Jerozolimy, rzeczywistością Ciała Chrystusa w obrębie kościoła, mają w sercu drogi prowadzące na Syjon; zwycięzcy ci obierają w swoim wnętrzu drogę kościoła, dzięki temu że zostają włączeni w Boga, który jest ich mieszkaniem, za pośrednictwem ukrzyżowanego Chrystusa, którego symbolizuje ołtarz z brązu — gniazdo, w którym mogą się schronić, oraz za pośrednictwem zmartwychwstałego Chrystusa we wniebowstąpieniu, którego symbolizuje ołtarz kadzidlany — dom, w którym mogą odpocząć — Ps 48:2; 84:3–5; por. Prz 27:8.
 2. Zwyciężać to inaczej kochać Chrystusa bardziej niż samego siebie, bardziej niż życie własnej duszy; zwycięzca zna i kocha tylko i wyłącznie Chrystusa ze względu na Jego Ciało — Flp 3:10; 4:12; Obj 2:4–5, 7; 12:11.
 3. Pan czeka, aż grono zwycięzców zacznie wyrażać życiem rzeczywistość Jego Ciała w zmartwychwstaniu, by stać się Jego oblubienicą, sprowadzić Go i wprowadzić wiek Jego królestwa; dlatego musimy modlić się: „Panie, niech dostąpię Twego miłosierdzia i otrzymam łaskę, abym był jednym z Twoich zwycięzców”.

IV. Bóg scalił Ciało razem (1 Kor 12:24); słowo scalil znaczy „dopasował”, „zharmonizował”, „powściągnął” i „zespolił” i wskazuje na utratę różnic:

- A. Aby się scalać ze względu na rzeczywistość Ciała Chrystusa, musimy przechodzić przez krzyż i być przez Ducha, aby udzielać innym Chrystusa w celu zbudowania Ciała Chrystusa.
- B. Scalanie oznacza, że powinniśmy zawsze zatrzymać się na społeczność z innymi; nie powinniśmy czynić niczego, jeśli nie będziemy mieli wpierw społeczności

z innymi świętymi, którzy z nami się koordynują, ponieważ społeczność nas dopasowuje, harmonizuje, powściąga i zespała — Ez 1:12 i przypis 1.

- C. Grupa braci odpowiedzialnych może często razem się spotykać, ale nie być scalona; być scalonym oznacza, że jakąś strunę poruszają w was inni i wy w nich, dzięki przechodzeniu przez krzyż, czynieniu różnych rzeczy przez Ducha i czynieniu wszystkiego w celu udzielania Chrystusa dla dobra Jego Ciała.
 - D. Takie scalanie nie jest spotkaniem towarzyskim, ale scalaniem się Chrystusa, którym pojedyncze członki, kościoły w regionie, współpracownicy i starsi się radują, którego doświadczają i w którym mają udział — por. 1 Kor 1:9.
 - E. Musimy iść śladami apostołów i wprowadzać wszystkich świętych w życie scalania całego Ciała Chrystusa; apostoł wprowadził nas w takie życie w wyniku polecenia i pozdrawiania innych, żeby Bóg pokoju zmiażdżył szatana pod naszymi stopami i żebyśmy cieszyli się bogatą łaską Chrystusa — Rz 16:1–16, 21–23, 20:
 1. Scalanie ma na celu wprowadzić nas wszystkich w rzeczywistość Ciała Chrystusa; musimy być w kościołach miejscowych, które są środkiem do osiągnięcia tego celu.
 2. Najwyższym szczytem w Pańskim odzyskiwaniu, mogącym prawdziwie, praktycznie i faktycznie wypełnić Bożą ekonomię jest to, że Bóg doprowadza do powstania organicznego Ciała, żeby było ono Jego organizmem, a nie do powstania fizycznie licznych kościołów miejscowych.
 3. Myśl Pawła, że kościół jest jednym chlebem (1 Kor 10:17), nie była jego własnym wymysłem; zaczerpnął on ją z ofiary pokarmu ze Starego Testamentu (Kpł 2:4); całą mąkę zespalano z oliwą; na tym polega scalanie.
 4. Prawie nikt nie mówi o scalaniu, ponieważ jest to nie tylko bardzo wzniosłe i głębokie, lecz także bardzo tajemnicze; nie dokonuje się ono w sferze fizycznej; istotą naszego scalania jest rzeczywistość Ciała Chrystusa.
 5. Scalanie służy zbudowaniu powszechnego Ciała Chrystusa (Ef 1:23) i zwieńczeniu Nowej Jerozolimy (Obj 21:2), która jest ostatnim celem Bożej ekonomii, zgodnej z upodobaniem Boga — Ef 3:8–10; 1:9–10.
- V. Pragnieniem Bożego serca jest, aby rzeczywistość w Jezusie, życie Bogaczłowieka jakie prowadził Jezus i jakie opisano w czterech Ewangeliach zostało powielone w wielu członkach Ciała Chrystusa za sprawą Ducha rzeczywistości i stało się rzeczywistością Ciała Chrystusa — to jest najwyższym szczytem Bożej ekonomii — Ef 4:20–24, 3–4:**
- A. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to Duch rzeczywistości, który jest Duchem Jezusa, zespolonym z naszym duchem; Duch Jezusa obejmuje rzeczywistość w Jezusie, życie Bogaczłowieka, jakie prowadził Jezus — J 16:13; Dz 16:7; Rz. 8:16; 1 Kor 6:17; Flp 1:19–21a.
 - B. Kiedy prowadzimy życie w zespolonym duchu, uczymy się Chrystusa według rzeczywistości w Jezusie za sprawą Ducha rzeczywistości na podstawie Jego wzoru w czterech Ewangeliach tak, aby Jego biografia stała się naszą historią; życie Ciała Chrystusa będącego nowym człowiekiem powinno być dokładnie takie samo, jak życie Jezusa ukazane w czterech Ewangeliach — Ef 1:17; 2:22; 3:5, 16; 4:23; 5:18; 6:18; Ga 6:17–18; Rz. 1:1, 9; Flp 2:5.
 - C. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to zbiorowe życie codzienne, jakie prowadzą wydoskonaleni Bóg-ludzie; są oni prawdziwymi ludźmi, nie żyją jednak przez swoje życie, tylko życie przetworzonego Boga, którego przymioty wyrażają przez swoje cnoty — 4:5–9.

- D. Rzeczywistość Ciała Chrystusa to codzienne życie zespalania prowadzone w wiecznym połączeniu odrodzonych, przeobrażonych i otoczonych chwałą trójczęściowych Bóg-ludzi z Trójjedynym Bogiem w zmartwychwstaniu Chrystusa:
1. Posługujemy się słowem zespalanie, ponieważ to życie dalej trwa.
 2. Takie codzienne życie zespalania znajduje się w zmartwychwstaniu Chrystusa, a rzeczywistością tego zmartwychwstania jest Duch; to zmartwychwstanie udziela wierzącym zwieńczonego Boga i uwalnia do ich wnętrza życie, które przewycięża śmierć.
- E. Takie zbiorowe i codzienne życie zespalania, które prowadzą wydoskonaleni Bóg-ludzie, znajduje swe ostateczne zwieńczenie w Nowej Jerozolimie i w nowym niebie oraz nowej ziemi — Bożym przyroście i wyrazie na wieczność — Obj 21:2–3, 9b–11, 22.

CZYNNIKI NIEZBĘDNE DO ODZYSKANIA ŻYCIA KOŚCIOŁA

Poselstwo ósme

Czynnik prowadzenia zwycięskiego życia w odzyskanym życiu kościoła, aby zwieńczyć boską ekonomię i stać się Nową Jerozolimą

Wersety biblijne: Obj 3:7–8, 11–12, 21; 19:7; 21:2, 9–11

I. Zwycięzcy są wytwarzani przez zwycięskiego Chrystusa jako siedmiokrotnie wzmocnionego Ducha i niosą oni brzemię o budowanie Ciała Chrystusa — przygotowanie oblubienicy Chrystusa — Ef 4:16; Obj 5:6; 19:7–9:

- A. Zwycięzcy służą budowaniu Ciała Chrystusa i zwieńczeniu Nowej Jerozolimy — Ef 4:12, 16; Obj 2:7b; 3:12, 21:
1. Bez zwycięzców nie można zbudować Ciała Chrystusa, a dopóki Ciało Chrystusa nie zostanie zbudowane, Chrystus nie może powrócić po swoją Oblubienicę — 19:7–9.
 2. W obecnym wieku zwycięzcy, wytworzeni przez Chrystusa jako siedmiokrotnie wzmocnionego, życiodajnego Ducha, budują Ciało dla początkowego zwieńczenia Nowej Jerozolimy w wieku królestwa a ostatecznie dla pełnego zwieńczenia Nowej Jerozolimy w nowym niebie i nowej ziemi — 1:4; 2:7; 4:5; 5:6; 3:12; 21:2.
- B. Obietnice Pana na końcu każdego z siedmiu listów w drugim i trzecim rozdziale Księgi Objawienia odnoszą się zarówno do obecnego radowania się zwycięzców, jak i do nagrody, przygotowanej dla nich w nadchodzącym tysiącletnim królestwie — 2:7b, 11b, 17b, 26–28; 3:5, 12, 21:
1. Aby wejść do radości Pana i przyjąć Go jako naszą niezmiernie wielką nagrodę w przyszłym wieku, musimy Go zdobyć i wiernie radować się Nim dzisiaj w obecnym wieku — Mt 25:21b, 23b; Flp 3:8–9; Rdz 15:1.
 2. Jeśli dziś wiernie się nie radujemy i nie doświadczamy Chrystusa jako rzeczywistości Jego obietnic, nie będziemy uczestniczyć w ich wypełnieniu w wieku królestwa; zgodnie z zasadą — to, czym jesteśmy, stanie się naszą nagrodą — 1 Kor 9:24–27.

II. Jako znak, kościół w Filadelfii jest zapowiedzią odzyskanego kościoła — Obj 3:7:

- A. Kościół w Filadelfii jest prorockim przedstawieniem kościoła braterskiej miłości, czyli właściwego życia kościoła — w. 7.
- B. Jedną z cech wyróżniających kościół w Filadelfii jest to, że zachowuje słowa Pana — w. 7–8.
- C. W Księdze Objawienia 3:8 Pan mówi, że kościół w Filadelfii nie zaparł się Jego imienia; słowo Pana jest Jego wyrazem, a imię Pana to sam Pan — Kol 3:16–17; Mt 18:20.
- D. Powrót od wszystkich herezji i tradycji do czystego słowa oraz wywyższanie imienia Pańskiego poprzez porzucenie każdego innego imienia to najbardziej inspirowane świadectwo w odzyskanym kościele — Obj 3:8.
- E. Dla odzyskanego kościoła Pan to także Ten, który ma klucz Dawida, klucz królestwa, z władzą do otwierania i zamykania — w. 7; Iz 22:22:
 1. To klucz do skarbcza domu Bożego, którego obrazem jest dom Dawida dla budowania królestwa Bożego — 39:2; 2 Sam. 7:16.

2. Klucz Dawida służy zachowaniu wszystkich skarbów domu Bożego, które są wszystkimi bogactwami Chrystusa, dla naszego radowania się — Ef 3:8.
3. Klucz Dawida otwiera dla Boga cały wszechświat — Iz 22:22; Obj 3:7:
 - a. Dawid reprezentuje Boga w ustanawianiu królestwa Bożego na ziemi i posiada klucz Bożego panowania — Iz 22:22.
 - b. Jako prawdziwy Dawid, większy Dawid, Chrystus zbudował dom Boży, prawdziwą świątynię i ustanowił królestwo Boże, sferę panowania, w której sprawuje pełną władzę, by reprezentować Boga; dlatego dzierży klucz Dawida — Mt 1:1; 12:3–8; 16:18–19.
 - c. To, że Chrystus ma klucz Dawida, oznacza, że jest On centrum Bożej ekonomii; On jest Tym, który wyraża Boga i Go reprezentuje, Tym, który posiada klucz do otwarcia wszystkiego w Bożym panowaniu — Kol 1:15–18.

III. Pan Jezus uczyni zwycięzcę w odzyskanym kościele filarem wbudowanym w świątynię Bożą — Obj 3:11–12:

- A. Pan czyni nas filarami przeobrażając nas, to znaczy usuwając nasz naturalny pierwiastek i zastępując go swoją boską istotą — Rz 12:2; 2 Kor 3:18:
 1. Słowo „uczynię” w Księdze Objawienia 3:12 oznacza ukonstytuować nas w pewien sposób, zbudować nas w twórczy sposób.
 2. W dzisiejszym życiu kościoła Pan wbudowuje się w nas i czyni, tworzy z nas filary w Bożej świątyni.
- B. W Księdze Objawienia 21:22 widzimy, że w Nowej Jerozolimie sam Trójjedyny Bóg będzie świątynią:
 1. To, że zwycięzcy będą filarami w świątyni, oznacza, że będą filarami w Trójjedynym Bogu — 3:12a.
 2. Wiąże się to z zespalaniem z Trójjedynym Bogiem i konstytuowaniem się Nim — Ef 3:16–17a.
- C. Nawet w dzisiejszym życiu kościoła zwycięscy święci są filarami Trójjedynego Boga — Obj 3:12a; Ga 2:9:
 1. Ci święci czasami mają świadomość, że kościół to w rzeczywistości nic innego jak Trójjedyny Bóg, na co wskazują złote świeczniki, które są symbolem kościoła — Obj 1:12, 20.
 2. Filary w dzisiejszym kościele są filarami w Trójjedynym Bogu; w nadchodzącym wieku ci zwycięscy wierzący staną się filarami świątyni Boga, którą jest sam Bóg — 3:12a; 21:22.
 3. Na tej podstawie widzimy, że bycie filarami oznacza zespolenie Trójjedynego Boga z wiernymi wierzącymi i Jego ukonstytuowanie się w nich — 2 Kor 13:14.
- D. Zwycięzać w kościele w Filadelfii oznacza zachować do końca to, co otrzymaliśmy w Pańskim odzyskiwaniu; jeśli to zrobimy, Pan uczyni nas filarem w świątyni Bożej — Obj 3:11–12a.

IV. Zwycięzca w odzyskanym kościele jest ukonstytuowany przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem i staje się Nową Jerozolimą, „oblu-bienicą, żoną Baranka” — w. 12b; 21:2, 9–11:

- A. Rządząca wizja w Biblii to Trójjedyny Bóg, który wbudowuje siebie w swój wybrany i odkupiony lud, aby przesyć całą jego istotę swoją Boską Trójcą, dla wytworzenia i zbudowania kościoła jako Ciała Chrystusa, którego zwieńczeniem jest Nowa Jerozolima — Ef 4:4–6; Obj 21:2, 9–10.

- B. Nowa Jerozolima jest kompozycją boskości i człowieczeństwa, które są razem zespolone, scalone i zbudowane tworząc jedną całość; wszystkie elementy składowe posiadają to samo życie, naturę i konstytucję, a zatem są zbiorową osobą — J 14:20, 23; Obj 21:2–3, 9–23:
1. Nowa Jerozolima jest zwieńczeniem centralnej wizji Bożej ekonomii i szczytu boskiego objawienia — w. 2, 9–11.
 2. Nowa Jerozolima jest kompozycją wybranych przez Boga, odkupionych, odrodzonych, uświęconych, odnowionych, przeobrażonych, upodobnionych i otoczonych chwałą ludzi, którzy zostali przebóstwieni — J 3:6; Hbr 2:11; Rz 12:2; 8:29–30:
 - a. Dla nas przebóstwienie oznacza, że zostajemy ukonstytuowani przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem, abyśmy mogli zostać uczynieni Bogiem w życiu i naturze, aby być Jego zbiorowym wyrazem na wieczność — Obj 21:11.
 - b. Przebóstwienie wierzących jest procesem, który zostanie zwieńczony w Nowej Jerozolimie; to jest najwyższa prawda i najwyższa ewangelia — Rz 1:1, 3–4; 5:10; Obj 21:2; 3:12.
- C. „Wypiszę na nim [zwycięzcy] imię mojego Boga i imię miasta mojego Boga, Nowej Jerozolimy, które zstępuje z nieba od mojego Boga, i moje nowe imię” — w. 12b:
1. To, że imię Boga, imię Nowej Jerozolimy i nowe imię Pana są wypisane na zwycięzcy, wskazuje, że zwycięzca należy do Boga, Nowej Jerozolimy i do Pana; że sam Bóg, Jego miasto (Nowa Jerozolima) i sam Pan należą do niego; oraz, że jest jedno z Bogiem, z Nową Jerozolimą i z Panem.
 2. Imię Boga oznacza samego Boga; nazwa Nowej Jerozolimy oznacza samo miasto, a imię Pana oznacza samego Pana — w. 12b.
 3. To, że imię Boga, imię Nowej Jerozolimy i imię Pana są wypisane na zwycięzcy, wskazuje, że w zwycięzcę zostało wbudowane wszystko to, czym jest Bóg, natura Nowej Jerozolimy i osoba Pana — J 14:19–20.23; Ef 3:16–17.
 4. Wzmianka o Nowej Jerozolimie jako nagrodzie dla zwycięzcy wskazuje, że obietnica ta wypełni się w tysiącletnim królestwie; Nowa Jerozolima w tysiącleciu będzie nagrodą wyłącznie dla zwycięzców — Obj 3:12b.